Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 738 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat M. SERNEELS
Antoine Dansaertstraat 92
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2026 met toepassing van artikel 2.45 van de RvV-wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 8 september 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

"1. Verzoeker, die verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van oud artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.
Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van oud artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Huidig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming

geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing is vanaf 12 juni 2026. Deze verordening brengt echter geen wijziging in de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden of om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, aangezien de materiële voorwaarden dezelfde zijn gebleven.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vrees. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 84 116 van 29 juni 2012.

In het kader van zijn huidig verzoek haalt verzoeker aan dat hij door A. met de dood werd bedreigd nadat hij door hem en zijn vrienden was geslagen. Hij stelt verder dat Armenen die afkomstig zijn van Nagorno-Karabach worden gediscrimineerd in Armenië. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij zijn Armeens paspoort, zijn geboorteakte, zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs, een Russische verblijfsvergunning, zijn legerboekje, diploma's, documenten m.b.t. zijn werk in Armenië en Rusland, en een medisch attest m.b.t. zijn opname voor één maand in de psychiatrie op de Krim neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking komt. In dit opzicht wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) het voorval dat verzoeker door A. met de dood werd bedreigd nadat hij door hem en zijn vrienden was geslagen niet de concrete reden vormt waarom hij zijn land verliet om internationale bescherming in te roepen.
(ii) zijn meegemaakte voorvallen in Armenië omwille van zijn afkomst uit Nagorno-Karabach niet volstaan om een beroep op internationale bescherming te funderen.
(iii) de inhoud van zijn voorgelegde documenten niet wordt betwist, maar het voorgaande niet kunnen wijzigen.
(iv) de situatie in de regio waaruit hij afkomstig is, niet beantwoordt aan de criteria van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. De Raad merkt op dat overeenkomstig oud artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens, dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van

artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Huidig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bevat een gelijkaardige bepaling, de aangevoerde gegevens moeten "nieuw" zijn in die zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347." Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad wijst er verder op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

8. Verzoeker houdt een betoog omtrent zijn medische en psychologische kwetsbaarheid.

De Raad wijst op hetgeen de commissaris-generaal omtrent de bijzondere procedurele noden heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: "Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.
Uit uw verklaringen (CGVS p. 3 & 6) en het door u voorgelegde attest blijkt immers dat u in 2025 toen u op de Krim verbleef, er voor één maand werd opgenomen in de psychiatrie. Toen u hierna terugkeerde naar Armenië ging u naar een dokter die u medicijnen gaf voor uw zwak zenuwstelsel waardoor u geen klachten meer heeft en zich nu goed voelt. Bij de DVZ werd opgemerkt dat u heel verward was, dat u heel verwarrend op alles antwoordde (Vragenlijst BPN DVZ pt. 6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gemeld dat indien u een pauze wou nemen u dit diende te zeggen waarna onmiddellijk een pauze zou worden genomen. Er werden u eenvoudige en duidelijk vragen gesteld, die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Vragen werden indien nodig herhaald of geherformuleerd. Uit het verslag van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS in het kader van uw huidig verzoek blijkt niet dat er zich tijdens uw gehoor problemen hebben voorgedaan of dat u niet in staat zou zijn geweest uw nieuwe elementen kenbaar te maken.
Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.".

De Raad merkt op dat verzoeker een attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij in 2025 toen hij op de Krim verbleef, er voor één maand werd opgenomen in de psychiatrie, maar hij geen recente Belgische medische/psychologische attesten heeft voorgelegd waaruit afgeleid kan worden dat hij omwille van zijn medische/psychologische problemen niet bij machte is om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen. De Raad wijst er verder op dat hij op de vraag "Zie je in be een dokter?" "nee" als antwoord gaf, en op de vraag "Hoe voelt u zich vandaag?" "normaal" antwoordde (notities van het persoonlijk onderhoud, pagina 3).

Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat hij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming op het CGVS dan ook geenszins worden afgeleid dat hij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen. De Raad wijst er verder op dat hij op de vraag "ben je tevreden van uw gesprek?" "ja" als antwoord gaf (notities van het persoonlijk onderhoud, pagina 9).

Hij toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Verzoeker stelt verder dat: “De verwerende partij verwijt verzoeker immers dat hij omtrent feiten uit zijn minderjarigheid in 2011 "ongeloofwaardige verklaringen" zou hebben afgelegd en gebruikt dit vervolgens als voornaamste argument om de geloofwaardigheid van zijn huidige asielmotieven van meet af aan in twijfel te trekken.
De verwerende partij miskent daarmee dat verzoeker op dat moment een alleenstaande minderjarige was in een voor hem volledig vreemde procedure, en dat zijn huidige verklaringen betrekking hebben op feiten die plaatsvonden toen hij volwassen was en die worden ondersteund door concrete documenten, waaronder het medisch attest van de psychiatrische opname.”.

De Raad wijst op de volgende vaststelling van de commissaris-generaal uit de bestreden beslissing: “In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorig verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees. Aangezien aldus blijkt dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorig verzoek was gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.”. Voorts merkt de Raad op dat de commissaris-generaal zijn aangehaalde elementen in het kader van zijn huidig verzoek heeft beoordeeld en heeft uiteengezet waarom deze niet weten te overtuigen (zie infra), naast de voorgaande vaststelling uit de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat verzoeker ten tijde van zijn eerste verzoek en tijdens de meegemaakte feiten in 2011 reeds 17 jaar was, aan hem toen een voogd werd toegewezen, en hij werd bijgestaan door een advocaat op zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Voorts haalt hij aan dat: “Verklaringen die oppervlakkig bekeken vaag, inconsistent of weinig gedetailleerd lijken, kunnen het rechtstreekse gevolg zijn van trauma, dissociatie of cognitieve beperkingen ten gevolge van de psychiatrische problematiek.”.

De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn huidig (en vorig) verzoek geen dergelijk(e) document(en) heeft voorgelegd waaruit het voorgaande zou blijken.

9. De Raad wijst verder op de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn beweerde problemen: “1. U werd door A. met de dood bedreigd nadat u door hem en zijn vrienden was geslagen. Er dient te worden vastgesteld dat dit incident plaatsvond op 10/04/2021 en u pas op 18/09/2025 naar België kwam waar u op 17/12/2025 uw verzoek om internationale bescherming indiende. Sinds dit incident heeft u geen problemen meer met hen gehad (CGVS p. 7). Dit voorval vormt dus niet de concrete reden waarom u uw land verliet om internationale bescherming in te roepen. U ontkent ook niet dat u eens in België maanden wachtte om asiel aan te vragen, hetgeen een indicatie is dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en als dusdanig de ernst van de door u geschetste vervolging ernstig relativeert. Er dient ook te worden opgemerkt dat deze problemen van gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep. U weet immers niet waarom u door hen werd geslagen, u kan enkel aangeven dat V. een openstaande schuld bij u had maar dat u toen niet van plan was om het geld terug te vragen. Evenmin kan u aannemelijk maken dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch om andere redenen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U deed aangifte van dit voorval bij de politie, uw klacht werd schriftelijk opgesteld, en de politie zei dat ze u gingen contacteren, hetgeen echter niet gebeurde. Hieruit blijkt echter niet dat de politie u niet kon of wou bescherming bieden t.a.v. deze personen. U heeft ook zelf nagelaten om nog contact op te nemen met de politie en toont aldus niet aan dat de overheid in uw land van herkomst in gebreke is gebleven bij het bieden van bescherming. Dezelfde conclusie dient te worden getrokken bij de vaststelling dat toen u werd gevraagd indien u bij terugkeer naar Armenië problemen zou kennen met deze personen, u dan beroep zou kunnen doen op de politie voor hulp of bescherming, u verklaart (CGVS p. 8) dit niet te weten, dat u daar nog niet heeft over nagedacht.”.

Verzoeker haalt aan dat: “Na de feiten van 2021 is verzoeker immers geenszins in Armenië gebleven in veilige omstandigheden. Hij is onmiddellijk gevlucht naar de Russische Federatie en vervolgens naar de Krim om aan zijn vervolgers te ontsnappen.
Het tijdsverloop tussen de bedreigingen en het indienen van het verzoek om internationale bescherming in België moet dan ook worden bekeken in het licht van een voortdurende vluchtsituatie en een opeenvolging

van dwangposities, waaronder de dreigende mobilisatie door de Russische autoriteiten voor de actieve oorlogsvoering.
Het feit dat verzoeker eerst elders probeerde te overleven alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden, doet geen enkele afbreuk aan de ernst, de actualiteit en het persoonlijke karakter van de bedreigingen waarvan hij het slachtoffer werd. Wie vlucht, heeft per definitie geen contact meer met zijn belagers.".

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het niet enkel is omwille van de vaststelling omtrent het tijdsverloop en het feit dat er geen verdere incidenten meer hebben plaatsgevonden dat zijn beweerde problemen niet worden aanvaard.

De Raad merkt op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij zijn aankomst in België of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende 3 maanden talmde alvorens een verzoek in te dienen, doet afbreuk aan de ernst van zijn beweerde problemen.

Waar verzoeker stelt dat hij onmiddellijk na de feiten in 2021 vanuit Armenië is gevlucht naar de Russische Federatie, merkt de Raad op dat in zijn paspoort van 2021, waarvan een kopie gevoegd aan zijn verzoekschrift, in- en uitreisstempels staan van en naar Armenië, daterend van na de feiten uit 2021, wat afbreuk doet aan de ernst van zijn beweerde problemen.

Verder poneert verzoeker dat "De verwerende partij heeft bovendien nagelaten de concrete mobilisatiedreiging door de Russische autoriteiten als zelfstandig element te onderzoeken.
(…)
Verzoeker werd immers geconfronteerd met een concrete en persoonlijke dreiging van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), met name de reële dreiging van gedwongen deelname aan een gewapend conflict door de Russische autoriteiten.".

Verzoeker heeft de Armeense nationaliteit en aldus werd zijn verzoek om internationale correct beoordeeld ten opzichte van zijn land van nationaliteit, zijnde Armenië. Verzoeker kan dan ook geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Rusland, het land waarvan hij niet de nationaliteit draagt. Bijgevolg is zijn voorgaand betoog niet dienstig.

10. Verzoeker haalt aan dat: "De verwerende partij wijst er daarbij ook op dat verzoeker heeft verklaard niet te weten of hij bij terugkeer naar Armenië beroep zou kunnen doen op de politie, en dat hij daar "nog niet over heeft nagedacht."

Die verklaring wordt laconiek aangehaald als bewijs dat verzoeker de afwezigheid van bescherming niet aannemelijk maakt.

Die redenering miskent de concrete context volledig. Verzoeker is een ernstig psychiatrisch kwetsbare persoon die het gehoor aflegde in een toestand die zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als de verwerende partij zelf als uiterst verward hebben omschreven.

Van iemand in die toestand kan niet worden verwacht dat hij op een gehoor prospectieve en gestructureerde analyses geeft over de bereidheid van zijn nationale autoriteiten om hem te beschermen.".

De Raad merkt op dat enkel bij de DVZ werd opgemerkt dat verzoeker heel verward was, in tegenstelling tot zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie ook supra punt 8). Van verzoeker kon dus wel degelijk worden verwacht op het CGVS dat hij zou kunnen aangeven of hij bij een terugkeer naar Armenië al dan niet een beroep zou kunnen doen op de nationale autoriteiten.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu evenwel geenszins het geval zoals blijkt uit de bestreden beslissing:

"(…) Evenmin kan u aannemelijk maken dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch om andere redenen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U deed aangifte van dit voorval bij de politie, uw klacht werd schriftelijk opgesteld, en de politie zei dat ze u gingen contacteren, hetgeen echter niet gebeurde. Hieruit blijkt echter niet dat de politie u niet kon of wou bescherming bieden t.a.v. deze personen. U heeft ook zelf nagelaten om nog contact op te nemen met de politie en toont aldus niet aan dat de overheid in uw land van herkomst in gebreke is gebleven bij het

bieden van bescherming. Dezelfde conclusie dient te worden getrokken bij de vaststelling dat toen u werd gevraagd indien u bij terugkeer naar Armenië problemen zou kennen met deze personen, u dan beroep zou kunnen doen op de politie voor hulp of bescherming, u verklaart (CGVS p. 8) dit niet te weten, dat u daar nog niet heeft over nagedacht.

(…)

Indien u zich toen inderdaad dermate beledigd voelde dat u besloot Armenië te verlaten en op de Krim te gaan wonen, kan ook verwacht worden dat u eerst een beroep zou proberen te doen op uw nationale autoriteiten om dit aan te klagen hetgeen u heeft nagelaten te doen. Dezelfde opmerking dient te worden gemaakt wat betreft uw bewering dat toen u in Noramark verbleef, uw ruiten werden ingeslagen, u denkt dat er een discussie was tussen Armenen en mensen uit Nagorno-Karabach. Ook hier heeft u nagelaten de politie op de hoogte te brengen. Gevraagd naar de reden hiervoor, stelt u nogal laconiek dit niet te weten (CGVS p. 8).".

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Door in zijn verzoekschrift kort zijn verklaringen te herhalen, algemene kritiek te formuleren, en het op algemene wijze tegenspreken van de vaststellingen uit de bestreden beslissing, werpt hij geen ander licht op het voorgaande.

11. Verzoeker wijst op zijn afkomst uit Nagorno-Karabach en op (informatie omtrent) de situatie/spanningen tussen etnische Armenen en personen afkomstig uit Nagorno-Karabach.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: "2. Armenen die afkomstig zijn van Nagorno-Karabach worden gediscrimineerd in Armenië. Gevraagd wat het ergste voorval was dat u meemaakte in Armenië omwille van uw afkomst uit Nagorno-Karabach, verklaart u (CGVS p. 8) dat u eens iemand vervoerde met uw taxi, en dat hij zei dat alle mensen uit Nagorno-Karabach moeten verkracht en vermoord worden, dat er veel Armenen zijn gesneuveld, en men ook zei dat Armenen uit Nagorno Karabach Turken zijn. Blijkens uw verklaringen wist deze persoon echter niet dat u een Armeen bent die afkomstig is uit Nagorno-Karabach omdat uw dialect niet opvalt en men niet kan horen dat u uit Nagorno-Karabach bent, dat u zo conflicten vermeed maar zich wel onderdrukt voelde. Een dergelijk onpersoonlijk voorval volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Indien u zich toen inderdaad dermate beledigd voelde dat u besloot Armenië te verlaten en op de Krim te gaan wonen, kan ook verwacht worden dat u eerst een beroep zou proberen te doen op uw nationale autoriteiten om dit aan te klagen hetgeen u heeft nagelaten te doen. Dezelfde opmerking dient te worden gemaakt wat betreft uw bewering dat toen u in Noramark verbleef, uw ruiten werden ingeslagen, u denkt dat er een discussie was tussen Armenen en mensen uit Nagorno-Karabach. Ook hier heeft u nagelaten de politie op de hoogte te brengen. Gevraagd naar de reden hiervoor, stelt u nogal laconiek dit niet te weten (CGVS p. 8).".

Dergelijke voorvallen zijn onvoldoende zwaarwichtig om weerhouden te kunnen worden als een daad van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Daarnaast wijst de Raad er op dat hij niet aantoont voor dergelijke voorvallen geen beroep te kunnen doen op zijn nationale autoriteiten.

Verzoeker brengt geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

Uit de gevoegde informatie aan zijn verzoekschrift blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin personen afkomstig uit Nagorno-Karabach systematisch worden vervolgd. Verzoeker kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie en zijn afkomst, om aan te tonen dat hij in zijn land van

herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het hem aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker in gebreke blijft.

De Raad wijst verder op de volgende vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing: "Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-de overgave-van-nagorno), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsverwerving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord bereikt over het installeren van een corridor die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit. (zie info blauwe map).

Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Masis en Noramark komt van de provincie Ararat, gebieden die niet in de buurt van de voormelde regio's liggen en niet door dergelijke incidenten worden getroffen.

De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).

In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).".

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

12. Waar verzoeker stelt dat zijn moeder ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: "(…) Uw moeder L. S. (XXX) diende op 06/02/2024 een verzoek om internationale bescherming in. De reden van haar verzoek zou ook te maken hebben met de problemen die er zijn tussen Armenen in Armenië met de Armenen die afkomstig zijn uit Nagorno-Karabach, maar u verklaart (CGVS p. 3) dat uw problemen compleet anders zijn. Elke asielaanvraag moet individueel en op zijn eigen merites worden beoordeeld, hetgeen hierboven is gebeurd.".

13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347."

Geen van de partijen heeft binnen de in artikel 2.45, § 3, van de RvV-wet vastgestelde termijn verzocht om te worden gehoord, of de partij die binnen die termijn gevraagd heeft om te worden gehoord, heeft dit niet gedaan overeenkomstig artikel 2.45, § 3, eerste lid, of artikel 2.21, eerste lid, 4°, van de RvV-wet.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 2.45, § 4 van voormelde wet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
I. VERLOOY	M. MAES TORRES LOREDO